

ת"פ 36918/06/21 - מדינת ישראל פרקליטות מחוז מרכז - פלילי נגד פלונית

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 36918-06-21 פרקליטות מחוז מרכז - פלילי נ'
אבוקרט

לפני בעניין:	כבוד השופטת קרן וקסלר המאשימה נגד	מדינת ישראל פרקליטות מחוז מרכז - פלילי
	הנאשמת	פלונית

גזר דין

גזר הדין ניתן בצל מותו של נפגע העבירה, ע' מ', אשר נרצח ביום 7.10.23 במסיבת הנובה בקיבוץ רעים.
יהי זכרו ברוך.

כתב האישום המתוקן ועובדות הצריכות לעניין

1. הנאשמת הורשעה, על פי הודאתה במסגרת הסדר טיעון דיוני, בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של **מסירת ידיעה כוזבת**, לפי סעיף 243 סיפא בחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**) ובעבירה של **התחזות כאדם אחר**, לפי סעיף 441 רישא בחוק העונשין. במסגרת ההבנות בין הצדדים, הופנתה הנאשמת אל שירות המבחן לצורך קבלת תסקיר. לא גובשה הסכמה לעניין העונש.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בין הנאשמת ל ע' היכרות מוקדמת מימי התיכון. בתאריך 2.10.18, עת היו הנאשמת וע' קטינים ולמדו בכיתה י"ב, שהו השניים לבדם באוהל על שפת הים. ע' ביקש לנשק את הנאשמת והניח יד על ברכה. הנאשמת התנגדה ואילו ע' פסק ממעשיו.

למעלה משנתיים לאחר מכן, כשבוע ימים עובר ליום 2.1.21, שוחחה הנאשמת עם חברתה ומסרה לה בכזב שבעת האירוע באוהל אנס אותה ע' בניגוד לרצונה וכי לפני זמן קצר פגשה בו באקראי והוא הודיע לה שאם תפנה למשטרה הוא יפגע בה ובבני משפחתה. על מנת לשכנע את החברה בצדקת דבריה, הראתה הנאשמת לחברה התכתבויות פיקטיביות, אותן ערכה בעצמה, הנחזות להיות התכתבויות אינסטגרם בינה לבין ע', בהן כתב לה, כביכול, שהיא "לא יוצאת לו מהראש", שהוא "מת לתת בה" וכן מאיים עליה שלא תפנה למשטרה. בשומעה זאת, ביקשה החברה את פרטי חשבון האינסטגרם של ע' על מנת להתעמת עמו והנאשמת נתנה לה פרטי חשבון אינסטגרם שלא שייך לע' תוך שטענה בפניה בכזב שזהו חשבונה, כל זאת ללא ידיעתו של ע' וללא הסכמתו. בהמשך לכך, פנתה החברה לע' באמצעות חשבון האינסטגרם, שאינה יודעת שבפועל הנאשמת היא שעומדת מאחורי חשבון

האינסטגרם, מתחזה ל'ע' ומתכתבת עמה בשמו. במהלך ההתכתבויות התחזתה הנאשמת ל'ע' בכוונה להונות וכתבה בשמו שהוא מתנצל כביכול על הפגיעה בנאשמת ומבקש שלא תגיש תלונה במשטרה.

ביום 2.1.21, הגישה הנאשמת תלונת כזב נגד 'ע' בתחנת משטרת רחובות, במסגרתה טענה כי אנס אותה באירוע באוהל, ביודעה כי מדובר בטענה כוזבת. בעקבות זאת, פתחה המשטרה בחקירה במהלכה בוצעו פעולות חקירה שונות ובהן חקירת חברותיה של הנאשמת ותפיסת התכתבויות האינסטגרם הנזכרות לעיל. ביום 6.1.21 זומנה הנאשמת לחקירה נוספת במשטרה במסגרתה חזרה על הגרסה הכוזבת.

ביום 24.1.21, נחקר 'ע' באזהרה בחשד לאונס ולמעשה מגונה שביצע בנאשמת ולאחר חקירתו שוחרר בתנאי של חתימה על התחייבות עצמית ואיסור יצירת קשר עם הנאשמת.

בהמשך, ביצעה המשטרה מספר פעולות חקירה והנאשמת סירבה לשתף פעולה. ביום 29.1.21 יצרה הנאשמת קשר עם המשטרה וביקשה לבטל את התלונה בטענה כי היא "לא בנויה לכך נפשית". ביום 2.2.21 נחקרה הנאשמת פעם נוספת, אז חזרה על הבקשה לבטל את התלונה בטענה שהדבר משפיע עליה מבחינה נפשית. במסגרת חקירה זו עומתה הנאשמת עם פרטים העומדים בניגוד לגרסתה, אך הנאשמת עמדה על הגרסה הכוזבת. מיד עם סיום חקירתה, ולאחר שחוקרת המשטרה אמרה לנאשמת 'לחשוב טוב' על השלכות התלונה על 'ע', חזרה בה הנאשמת מן הגרסה הכוזבת.

תסקיר שירות המבחן

2. מהתסקיר שהוגש ביום 22.08.23 עלה כי הנאשמת בת 22, רווקה, מתגוררת בבית הוריה ועובדת בחברת מחשבים. בהתייחסותה לעבירות, גם היום הנאשמת עומדת על כך שחוותה פגיעה מינית מ'ע' בעת שהייתה באוהל. לדבריה, לאחר הפגיעה התקשתה סביבתה להאמין לה, חשה זלזול מצד גורמי חינוך ומצד קבוצת השווים לה ולאורך זמן התקשתה להכיל את תגובת הסביבה כלפיה ביחס לפגיעה שחוותה- אז החליטה לספר לחברה נוספת ולהקציין את הפגיעה על מנת לרכוש את אמונה. בזמנו סברה שהפנייה למשטרה תיתן תוקף לפגיעה ותסייע בהליך החלמתה, אולם בדיעבד מבינה שפעלה באופן שגוי כאשר העצימה את הפגיעה ורימתה אודות מאפייניה.

בסיכום הליך אבחון התרשם שירות המבחן מנאשמת בעלת ערכים נורמטיביים, שהפגינה יכולות תפקודיות טובות לאורך השנים. להערכתו, בתקופה שקדמה לביצוע העבירות, חלה התרופפות מסוימת ביכולתה של הנאשמת להציב גבול להתנהגותה על רקע חוסר כלים להתמודדות עם מצבי דחק. הנאשמת התקשתה להסביר את הבחירה בפתרון מרמתי למצוקה בה הייתה שרויה ונראה כי מודעותה להיבטים אלה עדיין נמוכה. גם כיום היא עסוקה בהצגת פסאדה מתפקדת, היא התמקדה בפגיעה שחוותה, לתפיסתה, ומתקשה להכיר בדפוסי המרמה, שאפיינו את ביצוע העבירות מתוך תכנון מוקדם, כשלוש שנים לאחר האירוע.

בצד האמור, התרשם שירות המבחן, שהנאשמת עורכת מאמצים לניהול אורח חיים נורמטיבי, מבטאת שאיפות לקדם את עצמה ולנהל חיים תקינים, הנאשמת פנתה ביוזמתה לטיפול רגשי ממושך על מנת לקבל כלים להתמודדות ובכדי לבחון בביקורתיות מעשיה ופגיעתה באחר, השתלבה בהליך טיפולי ומתמידה בו. בסיום התסקיר, המליץ שירות המבחן להעמיד את הנאשמת בצו מבחן לתקופה של 12 חודשים במסגרתו תמשיך בטיפול אותו החלה ולהטיל עליה ענישה קונקרטיה בדמות צו של"צ בהיקף של 150 שעות.

תמצית טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה, עו"ד קרן ענבר, ביקשה לקבוע כי מתחם הענישה נע בין מספר חודשי מאסר ועד ל-12 חודשי מאסר, לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי משמעותי למשפחת נפגע העבירה. בטיעוניה עמדה נסיבות ביצוע העבירות החותרות תחת בסיס קיומו של המשפט הפלילי, הפועל לחשיפת האמת ועשיית צדק ועל הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשמת, ובכללם שמירה על שמו הטוב וחירותו של נפגע העבירה, שמירה מפני פגיעה באמון הציבור בקורבנות עבירות מין ישרי דרך והפעלת מנגנוני המשטרה לשווא, תוך בזוז משאבי ציבור והכבדה מיותרת על רשויות אכיפת החוק שידיהן עמוסות ממילא. לשיטת המאשימה, בחינת נסיבות ביצוע העבירות מלמדות כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא גבוהה. עו"ד ענבר הפנתה לתכנון שקדם לעבירות, התמשכותן והחזרה על התלונה השקרית מספר פעמים. בתוך כך נטען, כי הנאשמת לא ניצלה את הזמן בין אמרותיה השונות כדי לחזור בה מהתלונה וגם בהמשך, כאשר סירבה לשתף פעולה עם פעולות חקירה נוספות אשר התבקשו על ידי המשטרה, לא היה זה מאחר שמצפונה ייסר אותה אלא מתוך הבנה שהיא עלולה להיחשף ולהסתבך בעצמה. עו"ד ענבר עמדה על הנזק שנגרם ל'ע' אשר ליווה אותו בכל תחומי החיים ואשר השפיע גם על משפחתו וכן על פוטנציאל הנזק בהאשמת קורבן תמים בעבירת אונס, מהחמורות שבעבירות המנויות בחוק העונשין.

בכל הנוגע לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ביקשה עו"ד ענבר לשקול לקולה את גילה הצעיר של הנאשמת, היותה נעדרת הרשעות קודמות, את הודייתה בכתב האישום והחיסכון בזמן שיפוטי. מנגד ולחומרה, הפנתה לתסקיר המלמד לגישתה על היעדר חמלה ואמפתיה כלפי 'ע' ועל התנהלות מניפולטיבית של הנאשמת אשר מציגה עצמה עד היום כקורבן של האירוע, ממשיכה לנסות להוליך שולל את גורמי הטיפול ואת בית המשפט ואינה נוטלת אחריות מלאה על כך ששיקרה ומסרה עדות כוזבת מתחילתה ועד סופה. לבסוף, ביקשה לקבוע את עונשה של הנאשמת בחלק התחתון של המתחם אך לא בתחתיתו ולהשית עליה 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי משמעותי.

4. ב"כ הנאשמת, עו"ד רותם טובול, ביקשה לשכנע כי הפגיעה בערכים המוגנים הינה ברף הנמוך ולפיכך מתחם הענישה נע בין של"צ לבין מספר חודשי עבודות שירות. לטענת ההגנה, אין מדובר בנאשמת מניפולטיבית, אלא בנערה צעירה בעלת נסיבות אישיות מורכבות. נטען כי הנאשמת חוותה באופן סובייקטיבי, תחושת פגיעה מצדו של 'ע', וזאת על רקע פגיעות אחרות. היא אכן העצימה את הדברים והייתה עסוקה בניסיון לקבל אמפתיה מהסביבה ולקבל את תמיכתה ובתוך כך פגעה ב'ע' ללא שנתנה דעתה לנזק שנגרם לו. הנאשמת הודתה בחקירתה במשטרה ובבית המשפט, נוטלת אחריות מלאה על מעשיה ומצטערת עליהם, היא הבינה את חומרת המעשים ורוצה להמשיך ולנהוג כאדם נורמטיבי וערכי. עוד הפנתה עו"ד טובול לחלוף הזמן המשמעותי מאז ביצוע העבירות. במהלך תקופה זו הנאשמת שוחררה מהצבא ומאז לא ביצעה עבירות נוספות. היא שולבה בהליך שיקומי, שיתפה פעולה עם שירות מבחן ועשתה כל שניתן כדי לערוך שינוי בחייה. בשל הרשעתה נחסמו מהנאשמת אפשרויות תעסוקה בתפקידים מסווגים ובמשרדים ממשלתיים ונקטעו תהליכי מיון בהם החלה למבחנים אליהם זומנה. לאור השיקולים לקולה והתסקיר הנושא אופי חיובי ומתאר את לקיחת האחריות של הנאשמת ואת התרשמותה של קצינת המבחן לפיה הנאשמת עברה שינוי, מנסה לנהל אורח חיים נורמטיבי, לקדם את עצמה ומשתלבת בטיפול, סבורה ההגנה כי יש לחרוג ממתחם הענישה משיקולי שיקום, ועתרה היא לאמץ את המלצת שירות המבחן בנוגע להטלת צו מבחן למשך שנה, של"צ וכן להסתפק בפיצוי שכבר הופקד באופן וולונטרי ועוד עובר למועד הטיעונים לעונש.

על אף ששירות המבחן לא התבקש לחוות דעתו בשאלת ביטול הרשעה של הנאשמת וממילא לא התייחס לכך

בתסקיר, עתרה עו"ד טובול לבטל את ההרשעה, לאור הדרך הטיפולית המרשימה שעברה הנאשמת והפגיעה בתעסוקתה ובשיקומה ככל שההרשעה תיותר על כנה.

5. הנאשמת ניצלה את זכות המילה האחרונה. בפתח דבריה אמרה "חשוב לי שבית המשפט יידע שאני מבקשת סליחה, אני מבינה שכל התלונה הקשה והמסע ש ע' ז"ל עבר בגללי בלבד". הנאשמת הסבירה שהטיפול שעברה מתמקד בפגיעות נוספות שחוותה וביקשה לאפשר לה להמשיך בטיפול ולחזור לעבודה ולתעסוקה.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

6. בהתאם לעיקרון ההלימה, ייקבע מתחם העונש תוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הרווחת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

7. מעשי הנאשמת מבטאים פגיעה חריפה במערכת המשפט, השואפת להביא למשפט צדק בהתבסס על יכולתם של גורמי אכיפת החוק לנהל חקירות על בסיס תשתית מהימנה ולא כזו שמקורה בדיווחים כוזבים. תלונת שווא עלולה לסכן את חירותו של אדם תמים, וביתר שאת תלונה על אינוס, עבירה חמורה מסוג פשע שהעונש בצדה עומד על 16 שנים, אשר כרוכה גם בתיוג כעברייני מין ופגיעה בשמו הטוב של אדם, עוד לפני שהתבררה אשמתו. זאת ועוד- כידוע, אחוז ניכר מעבירות המין אינן מדווחות על ידי הקורבנות, אשר חוששות שלא יאמינו לגרסתן לגבי פגיעה מינית שחוו. פעמים רבות מבוצעות עבירות מין בהצנע מאחורי דלתות סגורות או במקומות מוסתרים וללא שניתן להצביע על עדים שיכולים לתמוך בגרסת המתלוננות, כך שהגשת תלונת שווא עלולה ליצור חשדנות ופוגעת קשות באמון אשר נותן הציבור בקורבנות עבירות מין, אשר אוזרים עוז לפנות אל רשויות האכיפה בשעה בה הם זקוקים לאמון ולתמיכה.

8. עיון בפסיקה שהגישו הצדדים ובפסיקה נוספת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב, החל מעונשים צופי פני עתיד ועד עונשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. בצד זאת, יש לזכור כי בהתאם לסעיף 40(ג) בחוק העונשין מדיניות הענישה הנוהגת הינה אך אחד מהשיקולים המשמשים בידי בית המשפט בקביעת העונש ההולם ויש לבחון כל מקרה על פי נסיבותיו.

ע"פ (נצ') 63984-12-15 **בן עטר נ' מדינת ישראל** (16.2.16) - הנאשמת הורשעה בביצוע עבירת מסירת ידיעות כוזבות, בכך שטענה בכזב כי המתלונן ניסה לבצע בה בכוח עבירת מין. בעקבות התלונה עוכב המתלונן, נחקר ונעצר במשך 24 שעות. זמן קצר לאחר הגשת התלונה פנתה הנאשמת למשטרה ואישרה שמדובר בתלונת שווא. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ועד שנת מאסר וגזר על הנאשמת 3 חודשי עבודות שירות, צו מבחן והתחייבות, בהתחשב בנסיבותיה האישיות. ערעור הנאשמת על חומרת העונש נדחה ובתוך כך קבע בית המשפט המחוזי: **"עמדתנו הינה, כי העונשים שהוטלו על המערערת משקפים כראוי את חומרת המעשים שביצעה, וזאת בשל ההשלכה האפשרית של תלונת שווא מן הסוג הנדון על עניינו של המתלונן, (בפועל אכן הביאה למעצרו של המתלונן) וכן מתוך ראייה רוחבית של ההשלכה שיכולה להיות לתלונות מסוג זה על עניינין של מתלוננות בעבירות מין, בכלל."**

רע"פ 1409/19 **ניב אסרף נ' מדינת ישראל** (24.2.2019), דובר בנאשמים שהורשעו במסירת ידיעה כוזבת ובקבלת דבר בתחבולה. הנאשמים יצרו מצג שווא על מנת להתחמק מנושיו של אחד מהם באמצעות יצירת מצג שווא לפיו נחטף, כביכול, בידי מחבלים סמוך לחברון. בעקבות הדיווח הופעל נוהל חירום מחשש לחטיפה, במסגרתו הוקפצו לאזור כוחות ביטחון רבים שכללו אלפי חיילים, יחידות מיוחדות, כלי טיס ואמצעים נוספים. הונחו מחסומים רבים על צירים במרחב עציון ויהודה, וכן החלו סריקות בכפרים הסמוכים למקום תוך הטלת מגבלות על תנועת תושביהם. במספר מקרים אף התקיימו הפרות סדר כלפי כוחות הצבא שסרקו את האזור. בית משפט השלום קבע בעניין העבריין העיקרי מתחם ענישה שנע בין 4 ל- 10 חודשי מאסר בפועל והטיל עליו 6 חודשי מאסר בפועל ואילו בעניין חברו שסייע לו נקבע מתחם ענישה שנע בין 2 ל- 7 חודשי מאסר והוטל עונש של 3 חודשי מאסר בפועל. ערעור על קולת העונש שהגישה המדינה התקבל, בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם הענישה בעניין העבריין העיקרי נע בין 7 ל- 18 חודשי מאסר בפועל והעמיד את עונשו על 9 חודשי מאסר ממש ואילו על חברו הוטלו 6 חודשי מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות. בקשת רשות ערעור נדחתה.

עפ"ג (ת"א) 42683-03-11 (וערעור שכנגד) **מדינת ישראל נ' רוזנפלד** (26.9.11) - הנאשם הורשע בביצוע עבירות של מסירת הודעה כוזבת, שיבוש הליכי משפט והדחה בחקירה. במקרה זה הנאשם טען בכזב שנשדד על ידי אחר באיומי סכין, לאחר שאותו אדם הונה אותו לטענתו בעסקה כלשהי. הנאשם אף הניע את שני חבריו למסור הודעות כוזבות דומות כדי לתמוך בתלונתו. לאחר חקירה שנפתחה בעקבות התלונה הנ"ל נעצר ראובני, הוגש כנגדו כתב אישום לבית המשפט המחוזי בעבירה של שוד והוא נעצר עד תום ההליכים נגדו עד שהתגלה כי מדובר בדיווח כוזב. על הנאשם הוטלו 3 חודשי מאסר בפועל. ערעורים הדדיים של הצדדים נדחו.

ברע"פ 923/19 **פלונית נ' מדינת ישראל** (2.4.19) - דובר בנאשמת, עורכת דין, ששירתה במועדים הרלוונטיים לכתב האישום כשוטרת, שהורשעה בעבירות של ידיעות כוזבות ושיבוש מהלכי משפט. על פי עובדות כתב האישום, לאחר שנודע לנאשמת שהיא עתידה לעלות לוועדת הערכה אשר תכריע בנוגע להמשך שירותה כשוטרת, טענה היא בכזב כי מפקדה הטריד אותה מינית. היא חזרה על טענת השווא הזו בפני קצינת אגף המשאבים ובחקירתה במח"ש. באישום נוסף, הורשעה הנאשמת בכך שהסתירה קשר משפחתי בינה לבין חשוד בביצוע עבירות. הנאשמת הורתה לשוטר מג"ב לתקן דו"ח כך שפרטי החשוד לא יופיעו בו ואמרה לשוטר בכזב שמדובר בהוראה של קציני התחנה. בהמשך, הורתה לשוטרי מג"ב בכזב כי בהוראת קציני התחנה יש לשחרר את החשוד מבלי שנחקר, וזאת בניגוד לנהלים. בשים לב להמלצת שירות המבחן בדבר סיכויי שיקומה, נמנע בית המשפט מלהטיל על הנאשמת מאסר שירוצה על דרך של עבודות שירות, וגזר עליה את העונשים הבאים: צו של"צ בהיקף של 180 שעות; מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים; פיצוי המתלונן בסכום של 5,000 ש"ח.

עפ"ג (י-ם) 38524-08-22 **פלונית נ' מדינת ישראל** (301.23) - הנאשמת תקפה את בן זוגה ובהמשך לכך הגישה תלונה כוזבת במשטרה על תקיפה ואיומים של בן הזוג כלפיה בהציגה גם סימני חבלות על גופה שטענה כי נגרמו לה מהתקיפה. בית משפט השלום דחה את העתירה לביטול ההרשעה וקבע את מתחם הענישה ממאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. בפסק הדין שניתן בערעור הנאשמת כנגד הרשעתה נקבע כי אין לבטל את ההרשעה נוכח רמת הסיכון להישנות עבירת אלימות ובהתחשב במרמה הטמונה בעבירת של ידיעה כוזבת ובפגיעה באינטרס הציבורי אם תבוטל ההרשעה העולה על הפגיעה במערערת אם תורשע בדין.

במקרים נוספים שעסקו בתלונות כוזבות של גניבת רכב, במטרה לבצע הונאות ביטוח, שלטעמי הן חמורות פחות מהעבירות שביצעה הנאשמת, נוהגים בתי המשפט להשית עונשי מאסר בעבודות שירות ואף מאסרים בפועל: ראו, רע"פ 2020/22 לירן לביא נ' מדינת ישראל (27.3.22); רע"פ 6202/04 מסיקה נ' מדינת ישראל (28.7.04), ע"פ (ב"ש) 53035-08-21 ניסן נ' מדינת ישראל (22.12.21); עפ"ג (ב"ש) 8769-09-15 סרור נ' מדינת ישראל (16.12.15).

בנוסף, הוגשו לעיוני מספר רב של גזרי דין של ערכאות דיוניות שמצאו להשית עונשי מאסר על תנאי גם במקרים דומים לעניינינו העוסקים בתלונות שווא בגין עבירות מין, אם כי ברקע נסיבות חריגות שהובילו להקלה בענישה, שאינן חלות בעניינינו: ת"פ (אש') 15808-09-16 מדינת ישראל נ' אדרי (20.11.17); ת"פ (ת"א) 300-11-16 מדינת ישראל נ' אברהם (15.11.17); ת"פ 34162-06-13 מדינת ישראל נ' פלונית (29.6.17).

9. בחינת הנסיבות הקשורות בעבירה מובילה לכלל מסקנה כי הפגיעה בערכים המוגנים היא גבוהה. הנאשמת ביקשה להוליך שולל את המשטרה, תוך הצגת מצגי שווא שגובלים בבידוי ראיות של ממש, ותמכה את תלונתה בהתכתבויות כוזבות שנועדו לחזק את החשד כנגד הנפגע. אין מדובר בתלונה שהוגשה מתוך סערת רגשות או מחוסר שיקול דעת רגעי, אלא לאחר תכנון ומחשבה כעבור כשנתיים מיום האירוע באוהל, כאשר לנאשמת היו מספר הזדמנויות לחזור בה ולעצור את מחול השדים בו החלה: תחילה שיקרה לחברתה ש' ע' אנס אותה ואיים עליה; לאחר מכן הציגה לחברתה את ההתכתבויות הפיקטיביות; התכתבה עם חברתה תוך התחזות ל' ע' ולאחר מכן גם מסרה תלונה במשטרה. הנאשמת אף חזרה על גרסתה במסגרת הודעה נוספת ולא נסוגה בה מתלונתה, אלא לאחר ש' ע' נחקר באזהרה. בהמשך אמנם התעשתה, אם בשל ההכרה בחומרת מעשיה ואם בשל החשש להיתפס, סירבה לשתף פעולה ואף ביקשה לבטל את התלונה, אולם לא התוודתה על מעשיה. הנאשמת עשתה שימוש ציני בכך שהשתמשה בטענה למצב נפשי רעוע שנגרם לה כביכול כתוצאה מהפגיעה המינית, כאמצעי להיטיב את מצבה וכדרך מילוט מהתלונה השקרית שמסרה, אך מבלי לטהר את שמו של ע' ולסלק את עננת החשד המתנשאת מעל ראשו. לולא ערנותה וחושיה החדים של חוקרת המשטרה, שהפצירה בנאשמת לחשוב לעומק על השלכות מעשיה, עלול היה ע' להיקלע לסיפור קפקאי בו הוא מועמד לדין בעבירה חמורה על לא עוול בכפו, על כל המשתמע מכך. פגיעה נוספת נגרמה ליכולתם של אנשי המשטרה לבצע את עבודתם באין מפריע תוך הפניית משאבים לחקירת עבירות אמיתיות וכן לציבור כולו הנאלץ לשאת בעלות בזבז המשאבים הציבוריים.

10. אינני מתעלמת מתחושתה הסובייקטיבית של הנאשמת שלתפיסתה נפגעה על ידי ע' באוהל, אולם בפני בית המשפט אין אלא את עובדות כתב האישום שמתארות כי ע' ביקש לנשק את הנאשמת והניח יד על ברכה וחדל מיד כשהתנגדה לכך. הא ותו לא. תלונה במשטרה אינה יכולה לשמש כמנוף לקבלת תמיכה חברתית בבחינת 'המטרה מקדשת את האמצעים'. אם אמנם חשה הנאשמת שנפגעה, הרי שהיה עליה לספר את הדברים כהווייתם ואילו היא בחרה לרמוס את זכויותיו של ע', לייחס לו עבירות שלא ביצע ולפברק התכתבויות בהן לכאורה איים עליה על מנת שלא תפנה למשטרה, תוך השחרת דמותו ומתוך מודעות מלאה להשלכות שעלולות להיות לכך על שמו הטוב ועל חירותו.

11. על הנזק שנגרם ל' ע' ניתן לעמוד מקריאת תצהיר נפגע העבירה שהוגש ביום 31.8.23, בו תאר כי ביום בו זומן לחקירה השתנו חייו מקצה לקצה. בתקופה שקדמה לחקירתו היה נער שמח, פתוח, קיים מערכת זוגית בת

כשנה וחצי והיה פעיל מינית. לאחר הגשת התלונה נגדו, החל לסבול מהתקפי חרדה, דפיקות לב מואצות, קושי להירדם בלילות, סיוטים חוזרים בהם מופיעות בחורות אשר קוראות לעברו כי הוא אנס ורודפות אחריו. ע' תיאר שאינו מצליח ליצור מערכות יחסים והפחד משתק אותו. בעקבות האירוע נטל כדורי הרגעה שלא הועילו והחל להשתמש בקנביס ברישיון רפואי, שעוזר לו הירגע. בסיום כתב: "אני יכול להעיד על עצמי שמאד קשה לי לחזור להיות הבחור שהייתי לפני שנתיים וחצי, העלילה השקרית הזו רסקה את חיי בכל המובנים. אני מרגיש שהגוף שלי סובל פיזית והנפש שלי פצועה וסוערת".

12. מטעם המאשימה הוגשה חוות דעת פסיכו-דיאגנוסטית שנערכה על ידי ד"ר נעמי כהן, פסיכולוגית קלינית, מנהלת "מכון מרחבים" (טל/1), על רקע תביעה אזרחית שהגיש ע' נגד הנאשמת עוד בחייו. בתמצית, תאר ע' בפני ד"ר כהן כי לאחר האירוע באוהל הזמן לשיחה בבית הספר עם המחנכת והיועצת והן שאלו האם כפה עצמו על הנאשמת או הטריד אותה והוא הכחיש. כעבור מספר חודשים (כך בחוות הדעת) הוא זומן לחקירה. מאז התהפכו חייו, הוא מרבה לבכות, סובל מהתקפי חרדה, מתקשה לנשום, חושש ליצור קשר עם נשים, דעתו מוסחת. בצבא טופל אצל קב"ן, קיבל כדורי הרגעה ללא שיפור ובערבים נוטל קנביס רפואי. על פי האבחנה של ד"ר כהן, ע' סבל מתסמיני פוסט טראומה וסערה רגשית גדולה, זקוק לטיפול פסיכיאטרי כולל תרופתי וכן לטיפול פסיכולוגי.

נוכח הנסיבות המצערות ומאחר שקיומו של נזק ברור לטעמי מאליו ואינו נתון למעשה במחלוקת, אינני מוצאת מקום להידרש בהרחבה למקצועיות חוות הדעת או למהימנות האבחנה שאכן סבל ע' מפוסט טראומה כתוצאה מתלונת הכזב. בשולי הדברים אציין, כי חוות הדעת מעט חסרה בעניין זה. כך למשל חסרה התייחסות למבחני רורשאך ו-MMPI שערכו בודקות אחרות; לא התבקשו נתונים על מצבו של ע' לפני הבדיקה; לא הובהר דיו אילו מסמכים עמדו בפני ד"ר כהן לצורך כתיבת הדעת וגם הנתונים בנוגע לטיפול תרופתי או שימוש בקנביס רפואי נרשמו מפיו של ע' ואמו ללא שהוצג חומר רפואי. מאחר שנושא הנזק איננו עומד במוקד הדיון ולאחר שמעיון בתיק העבודה גם לא מצאתי כי יש בו חומרים הרלוונטיים להגנה מעבר לאמור בחוות הדעת, לא אפשרתי להגנה לעיין בתיק העבודה של ד"ר כהן. מכל מקום, די לי בתצהיר נפגע העבירה המפרט את התחושות הקשות של ע' כתוצאה מתלונת הנאשמת ולטעמי הנזק שנגרם לאדם כתוצאה מתלונת השווא הוא ברור ואף לא נדרש הוכחה.

13. במסגרת הדיון שנערך ביום 10.12.23 כחודשיים לאחר הטבח הנורא במסיבת נובה, העידה אמו של ע' על הפגיעה שחוה מידי הנאשמת. מטבע הדברים, היה זה דיון אמוציונלי מאד. האם תארה את הצלקות שנשא ע' כתוצאה מתלונת השווא. ממצב של ילד שמח, שניהל מערכת יחסים זוגית ארוכה, הוא הפך לילד סובל, שלא מסוגל ליצור מערכות זוגיות. אחיו של ע' ספגו אף הם השפלות וקריאות מבזות על רקע ההאשמות שיוחסו לו. עוד סיפרה האם, כי על רקע הפגיעה, טופל בנה בכדורים ובקנאביס רפואי והחל לבלות במסיבות טבע, שם מצא רוגע נפשי מבלי שהכירו אותו והצביעו עליו כאנס. בין השורות תוהה האם בלבה, האם לולא הפגיעה הדברים מתגלגלים אחרת ואולי גורלו של ע' היה שונה והמחשבות אינן מרפות.

14. לאחר שנדרשתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, אני סבורה כי הקלות הבלתי נסבלת לבדות סיפור ולהאשים אדם חף מפשע בביצוע עבירה כה חמורה מחייבת ענישה מרתיעה ומוחשית ולא ניתן להשלים עם עתירת ההגנה לקבוע מתחם ענישה שתחתיתו בעונש צופה פני עתיד. לפיכך, מצאתי כי לאמץ את עתירת המאשימה, שהיא הוגנת וראויה בנסיבות העניין, ואני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל לצד רכיבי ענישה נוספים.

קביעת עונשה של הנאשמת בגדרי מתחם הענישה

15. לנוכח המעשים החמורים שביצעה הנאשמת, החותרים תחת קיומה של מערכת משפט הוגנת וצודקת ואשר גרמו לנזקים משמעותיים לנפגע העבירה ולציבור כולו, לא ניתן להלום סיום ההליך בתוצאה של ביטול הרשעה, השמורה לאותם מקרים חריגים ויוצאי דופן, שבהם מתגלה פער שאינו סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין התועלת שתצמח ממיצוי הדין עמו. הנאשמת אף לא הוכיחה כי תיגרם לה פגיעה קונקרטיה ובלתי מידתית כתוצאה מהרשעתה, וגם אם נחסמו בפניה אפשרויות תעסוקה מסוימות בטווח הקרוב, הרי בנסיבות אלה היא אינה עומדת באמות המידה שנקבעו בפסיקה להימנעות מהרשעה (ראו: ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל** (21.8.1997); וראו מיני רבים, ע"פ 4318/20 **מדינת ישראל נגד אלון חסן** (18.4.21); רע"פ 7921/22 **עלא אבו סאלח נ' מדינת ישראל** (28.11.22); רע"פ 2020/23 **סוויסה נ' מדינת ישראל** (12.3.23); רע"פ 3589/14 **לוזון נ' מדינת ישראל** (10.6.14); רע"פ 7224/14 **משה פרנסקי נ' מדינת ישראל** (10.11.14)).

16. בדומה לכך, גם לא מצאתי מקום להטיל על הנאשמת עונש החורג לקולה ממתחם הענישה. סעיף 40ד(א) בחוק העונשין קובע, כי בית המשפט רשאי לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם, אם מצא שנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, אולם שימוש בכלי זה ראוי שיעשה בזירות שהרי שיקולי שיקום אינם חזות הכול, אלא חלק ממגוון שיקולי ענישה אחרים ובהם גמול והרתעה (ע"פ 1810/22 **מדינת ישראל נ' פלונית** (31.5.22)). ע"פ 587/22 **אבו נאעסה נ' מדינת ישראל** (22.5.22); רע"פ 398/14 **ערג' נ' מדינת ישראל** (16.3.14); ע"פ 671/22 **אבו תנהא נ' מדינת ישראל** (20.10.22)). בענייננו, ההליך הטיפולי שעוברת הנאשמת הוא אמנם חיובי, אך אינו יכול לשמש בסיס לסטייה משורת הדין ויש לגזור את עונשה של הנאשמת בהלימה לחומרת מעשיו ולמידת אשמה.

17. בגזירת העונש המתאים לנאשמת, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. כנסיבות לקולה, נתתי דעתי לכך שהנאשמת ביצעה את העבירות בעודה אישה צעירה כבת 19.5, בעלת אישיות לא מגובשת. כפי שהתרשם שירות המבחן, הנאשמת מחזיקה בערכים נורמטיביים, עד לביצוע העבירות תפקדה ללא דופי, השלימה את לימודיה התיכוניים עם תעודת בגרות, שירתה שירות צבאי מלא לשבעות רצון מפקדיה וזכתה להערכה.

18. הנאשמת הודתה כבר בפני המשטרה בביצוע העבירה, לקחה אחריות והודתה גם בפני בית המשפט, חסכה זמן שיפוטי, חסכה מזמנם של העדים ואת העדת נפגע העבירה. בניגוד לעמדת המאשימה, התרשמתי שהנאשמת הביעה חרטה ובושה על מעשיה והבינה את חומרתם, גם אם היא עדיין מתקשה להבין את המניעים להתנהגותה הפסולה. הנאשמת פנתה להליך טיפולי כבר בחודש ספטמבר 2022, בניסיון להבין מה עמד ברקע לבחירתה להגיש תלונה כוזבת, דבר שאינה מצליחה להבין לבדה. מפאת צנעת הפרט לא ארחיב אך אציין כי בשתי חוות דעת מטעם מרכז "התחלה חדשה" (מיום 8.8.23 ו-6.12.23) נכתב שהנאשמת שולבה בטיפול פרטני. גורמי הטיפול לא התרשמו מדפוסי מרמה אצל הנאשמת וסברו כי התנהלותה בעת ביצוע העבירות קשורה במצוקה מתמשכת שחוותה ובצורך כי יכירו בקשייה. הנאשמת הצרה על כך שפעלה באופן פוגעני ביחס לנפגע העבירה והכירה בכך שהתהליך אותו עבר השפיע על חייו. עם זאת, התקשתה הנאשמת להכיל את היותה נפגעת ופוגעת בו זמנית. עם הזמן מצליחה הנאשמת להכיר בפגיעה שגרמה ל' ע' באופן משמעותי יותר ומבינה את השלכות

מעשיה.

19. שקלתי את הנזקים שנגרמו לנאשמת מביצוע העבירה ומהרשעה. הנאשמת נתונה במצב נפשי לא קל, כך עולה ממסמך רופא פסיכיאטר בקופת החולים (טלנ/3). מי שפגעה בשמו הטוב של אחר נוכחת היום בתוצאות הקשות של הוקעה חברתית שנגרמו עקב חשיפת מעשיה בתקשורת והיא מתמודדת עם רגרסיה במצבה וירידה בתפקוד.

20. עוד התחשבתי לקולה במאמצייה של הנאשמת לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה. הנאשמת הפקידה בסמוך לאחר מתן הכרעת הדין סך של 10,000 ₪ לטובת ע' ובכך יש ללמד כי החרטה שהביעה איננה רק מהפה אל החוץ. עוד בעניין הפיצוי, הואיל ובעת מתן גזר הדין ע' כבר אינו בין החיים, לא מצאתי כי ניתן לפסוק לזכותו פיצוי, שכן בהתאם לסעיף 77 בחוק העונשין רשאי בית המשפט לחייב נאשם בתשלום ל"אדם שניזוק על ידי העבירה". כמו כן, לא מצאתי כי הונחה תשתית חוקית המאפשרת פסיקת הפיצוי לטובת משפחתו של ע' ויש לצין כי הדברים נטענו בשפה רפה וב"כ המאשימה לא הרחיבה בעניין זה. על אף האמור, הנאשמת איננה מבקשת כי הפיצוי שהופקד וטרם הועבר ל ע' יושב אליה. הדעת נותנת כי משפחתו של ע' תעשה שימוש בכסף שהופקד למען הנצחת זכרו.

21. לפיכך, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 5 חודשים.

עונש המאסר ירוצה בעבודות שירות, החל מיום 26.3.24 (או במועד אחר שיקבע הממונה על עבודות השירות). על הנאשמת להתייצב במשרדי הממונה על עבודות השירות בשב"ס - יחידת ברקאי, ברח' לוחמי בית"ר 6 בעיר רמלה, באותו מועד בשעה 08:00. הנאשמת מזהרת כי עליה לעמוד בתנאי ההעסקה ובדרישות הממונה וכי כל חריגה מהכללים עלולה להביא להפסקת עבודות השירות וריצוי יתרת עונש המאסר מאחורי סורג ובריח.

ב. מאסר מותנה למשך 3 חודשים, והתנאי הוא כי הנאשמת לא תעבור עבירה בה הורשעה במשך 3 שנים.

ג. הנאשמת תשלם לנפגע העבירה פיצוי בסך של 10,000 ₪. הפיצוי כבר הופקד והמזכירות תפעל להעבירו לידי משפחתו של ע' על פי פרטים שתמסור ב"כ המאשימה בתוך 7 ימים.

ניתן צו כללי למוצגים.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז- לוד תוך 45 יום.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות שירות.

ניתן היום, ב' אדר א' תשפ"ד, 11 פברואר 2024, בנוכחות הצדדים.